

Kún Kocsárd gróf.

A magyar nemzetnek legsebezhetőbb achillesi sarka, legfőbb, mondhatni, erendendő bűne, hogy ez országban, melynek nevet adott, még ma is számbeli kisebbségben van a nem-magyar népfajokkal szemben (ezeket együttvéve); hogy még ma is messze van az abszolút többségtől s még messzebb az egyöntetű, egynyelvű államtól. Pedig körös-körül egységes, egynyelvű nemzeti államok láncolata szorongat: Montenegro, Szerbia, Bulgária, Oláh-, Orosz-, Német- és Olaszország. Mi ezer esztendő alatt sem valánk képesek a kompakt, egynyelvű nemzeti államot megalkotni. — Itt állunk ma is — a polyglott állam minden szorongásával, minden veszedelmével. . .

Van-e tehát e kornak, melyben 1867 óta önkezünkbe van letéve saját sorsunk intézése, jövőnk előkészítése és munkálása; van-e e kornak nagyobb, kimagaslóbb nemzeti feladata, mint arra törekedni, hogy a magyarság létszámát szaporítsuk? Ha tud valaki ennél nagyobb, fajunk életébe ennél mélyebben vágó nemzeti czélt és feladatot, ám álljon elő és mondja meg! És kérdem még: lehet-e a nemzetiségi eszme abszolút uralmának eme korszakában minden viharral-vésszel dacolni képes, a szó komoly értelmében vett erős magyar állam, számbelileg is erős magyar nem-

zet nélkül? Nem hiszem, hogy akadjon ez országban magyar ember, ki e kérdésre „igen“-nel tudna válaszolni. Oroszország 100, Németország pedig 50 millió körül járó népességet számlál s mégis az államhatalom amott a balti tartományokban és Lengyelország-

KÚN KOCSÁRD GRÓF.

ban, emitt Guesen-Posen és Elzász-Lotharingiában kérlelhetetlen czéldutatóssággal s a hatalom egész erejével mindent elkövet a faji beolvasztás és nyelvi unifikáció érdekében.

Ma már nincs gondolkodó magyar

köztünk, ki aláírná és helyeselné Szent-István királyunk állambölcsész etének amaz állítólagos axiómáját, hogy „egynyelvű ország törékeny és gyöngé“. Ma ennek éppen ellenkezőjéről vagyunk meggyőződve. Óriás nagyot változtak azóta a viszonyok. Első királyunk ide-

álja: a soknyelvű ország, ma átok és csapás — a nemzetiségi eszme uralkodó korában. Századokon át nem ismertük ugyan a soknyelvűség átkait s a kelet és nyugat felé folytatott majdnemszakadatlan önvédelmi harcaink mellett ez egyik főoka annak, hogy a multban nem gondolkánk a tömör, egynyelvű nemzet alkotására. A mit a nemesi intézmény ez irányban öntudatlanul eredményezett (a nem-magyar fajú elemek egy töredékének a nemesség soraiba felvétele s ezáltal magyarosítása által), a lakosság nagy egészét tekintve, jelentéktelennek mondható. De az iszonyatos Hóra-Kloska-féle lázadás meg az 1848—49-iki események mindenkorra felnyitották szemeinket arra nézve, hogy a Szent-István-féle tan az új idők változott viszonyai közt, végzetes az országra. A 7 milliónyi nem-magyar népfajok békeidőben, a

költővel szólva, mint porszemek nyugton hevernek biztos helyükön“, de ha az események vihara támad, fölkavarja, mint a számum a szaharai homokot, e porszemeket, vagy azok nagy részét, hogy azok alá temessen minket. Mi

természetesebb tehát annál, hogy most békeidőn, mikor a gondviselés kezünkbe tette le sorsunk intézését, önfentartási ösztönünk egész erejével kell azon dolgoznunk, hogy e nagymennyiségű futóhomokot lekössük!?

Hanem az a kérdés merül fel, hogy melyek a magyarság terjesztésének, létszáma szaporításának legbiztosabb eszközei? Felelet: kisdédóvó és népiskola, meg a czélszerű telepítés. Kisdédóvó és népiskola, nem pedig közép- és felsőbb oktatás azért, mert az országnak a két utóbbiból kikikerülő intelligenciája és magasabb osztályai óriás többségükben (80—90%-ban) amugy is magyarok vagy magyar szelleműek. Itt e szerint baj nincs.

Ime a teendők kerete, melyben Kún Kocsárd gróf él és áldoz. E név a valóságos tisztelet és lelkesedés érzelmeit kelti minden magyar kebelben s méltó rá, hogy a nemzet őt, mint napjaink legnagyobb magyarját, a ki nemzeti törekvései és áldozatai által Eiffel-toronyként emelkedik ki kortársai közül, egész lélekből ünnepelje. Hunyadmegyének két fontos időpontban: a szabadságharc idején és az új alkotmányos korszak legelső éveiben volt főispánja és előbbi ténykedéseért meg is szentvedte az osztrák rabságot. Majd visszavonult s takarékos életmódjával lehetővé tette magának, hogy folyton áldozhasson a nemzeti és kulturális érdekeknek azon megye területén, a hol az eloláhosodott magyarság akkora tömegekben fordul elő, mint sehol az országban. Jutalmakat tűzött ki oly eloláhosodott magyar legények számára, kik magyarul tudó nőt vessznek feleségül... A szászvárosi ref. kollegiumra, a magyar protestáns középiskolák e legvégső láncszemére kelet felé s a magyar nemzetiség tényezőjére ott, egy nagy oláh néptenger közepette, eddigelé 100,000 forintot a menő áldozatokat hozott. Az Erdélyrészi magyar közmívelődési egyesületnek, melynek megalakulását igaz lelki örömmel üdvözlé s melynek hunyadmegyei fiókja megalakulásában kiváló része volt, szintén számottevő összeggel alapítói közé lépett s az Erdélyrészi magyar közmívelődési egyesület őt tiszteleti elnökévé választá.

Leghatalmasabb ténye azonban, melylyel eddigi áldozataira és működésére a koronát tette föl, az a valóban fejlődési adomány, melyet a neveztük egyesület rendelkezésére bocsátott, — székelly telepítési czélokra. Összes vagyona 250,000 forintot képvisel, ezt tette a haza és a nemzet oltára. Oda adta mindent a 88 éves aggastyán a hazának, ellentétben azokkal, kik mindent a szegény hazától várnak a magok javára.

Erdélynek egyik legfőbb baja nemzeti szempontból, hogy magyarságának mintegy $\frac{3}{4}$ része oda van szorítva egy

kis területre, a székelyföldre, míg a többi megyék úgyszólván evacuálva vannak a magyarságtól. A székelység fölőslégéből, Bukovinából, Oláhországból és az anyaország tul népes magyar megyéiből magyar elemeket telepíteni okosan Erdélybe s ez által, mint a harcban megfogyatkozott csapatokat segély haddakkal meggyarapítani és életképesse tenni az erdélyi magyarságot: egyik életbe vágó nemzeti cél a királyhágón túl. E czélra szentelé a nemes gróf élte alkonyán minden vagyonát. — Polgárok, tanuljatok egy Rök Szilárdtól és magyar főurak tanuljatok egy Kún Kocsárdtól hazát és nemzetet szeretni! Szeretni tettekben és áldozatokban, s nem pusztán — pohár köszöntésekben. Magyarok! Istene, adj e nemzetnek sok Rök Szilárdot és sok Kún Kocsárdot!

Sz. Gy.

Uti képeimből.

A szent Jakab hegye egy nagy sírdombhoz hasonlít, mely alatt hosszú szakálu ezredévek vannak eltemetve; úgy látszik, ez a családi sírboltjuk, ott fekszenek gyermekeikkel az évszázadokkal és unokáikkal az esztendőkkal, csendes, szirtemésztő nyugalomban. S mintha az egyiptomi monda szerint a halottak haja nőne a halál után: a roppant sírhalom aljából kőzosz szilfák, terebélyes bükkök verődnek égfelé, mint az alatt nyugvó szellemek kiütődött hajszálai, erdőüstöke. Oldalt a hegytől zig-zugos gyökér-roncsok lógnak elé, ezerféle fonással, kuszáltan, tépetten, szárazon, mint valami eltemetett óriás sírből kinőtt szakála-vege. Béke hamvaira!

Ellenséges bozótok, sűrű cserje áll ellent a fölmenőnek. A mint a vizsgáltság erdő magányában egymagam törtetek fölfelé, egyetlen kísérő társammal, az ágról-ágra szálló képzelettel, úgy tetszik, mintha egy vizözön előtti szörny hátára kapaszkodnám, meg-megfogódzva az antiluvianus sertékben, a csipkebokrokban, belé botolva a sziklavá keményült bőrkéregbe, melyről nem csoda, ha visszapatogzanak a rettenetes vadásznak, a mulandóságnak minden nyilai.

A bérc koronáján körül óriási, ember-kézrakta sáncz vonul. Alatta évezredek urnákat találnak, cserepeket az emberiség őskorából.

Micsoda népek vára lehetett ez? Milyen retentő küzdelmek folyhattak le ezen a meredek sánczon; egy emberfölötti munkával megépített avargyűrű, egy kétezer láb magas bérc széles koronája köré vonva, mintha ellent akarna állani magának a pusztító mulandóságnak, a mely naponkinti ostromlója ezen holt erdőnek, melyet láthatatlan szellemharcosok védelmez-

nek az elpusztulás ellen, ki tudja, hány ezer esztendő óta?

Azt hiszem, ott látom a sáncz tején villogni a koponyahasító baltákat, lánczos szekerczék csörrenését hallom, rémülve hallgatom, mint kopog csontról-csontra a szeges végű tölgyfa-buzogány. Látom a sánc dűledékei között elővillogni a vérszomjas szemeket s fönn az erdők fölött, mintha az agyonverték sötét lelkei volnának, kóvályogva szállanak éjjeli nyugalomra a hollók.

Fenn vagyok a sánczon. Milyen könnyen megostromoltam, milyen könnyen hágtam föl ormára! A villogó szemek — piros kökörcsinné törpülnek lábaim alatt, a csörgő csatabárd közelről fehérnyírfa összeverődő ága, a kopogó, szeges buzogány sehol, csak egy szatyrikus karkály kopogtatja Jupiter fájának hatalmas oldalát! Könnyű győzelmem volt, megostromoltam a sánczot, úgy tetszik nekem, mintha elhalt nagy tudósok állításait döntögetném meg, büszkén hirdetvén magamat győzőnek, akkor, a mikor egyik sem kelhet föl ellenem harczraszállani, mikor mindegyik a mulandóság mosolyával ajkán pihen ott lent, mintha nevetné hiu erőlködésemet, mintha azt mondaná: harczolj, bolond, harczolj, szidj, fenyegecs, — a te nyilaid nem érnek el hozzám, a te gyarló fegyvereid nem vágnak át az évszázadok kapuján.

Még egy csomó fa, egy erdőrésztlet, aztan elértem a hegyhátat, fönn vagyok a bérc gerinczén, nagyot lélegzem s pihenni dőlök a fűre, mielőtt a zárdaromokhoz közelitnék.

A vén sáncz oldalából kicsi ér szivárog. Lecsurog egy galagonyabokor ágain s az ágak végéről folytonos könyesó gyanánt pereg az erdei virágokra. Azok, mintha el akarnak rejteni, hálából, a miért gyökereiket nedvesíti, dúsabb, lombos, szélesebb levelet hajtának; mikor nyíló szemekkel engem meglátnak, mintha összedugnák kis virágfejeiket, tanácskoznak titokban, hogy vajjon föltárják-e az idegen előtt a szivárgó ér rejtett titkát? Ugy látszik azt határozták, hogy nem, mert mintha még jobban összebujánának, hátat fordítanak, nemet intenek, tagadólag rázva kis fejcskéiket, talán haragussz-nak is reám, hivatlan tolazkodóra? — Vagy csak az alkonyi szellő üz játékot mindnyájunkkal, a virágokkal és — velem.

Most tört át az alkonyat első piros sugárnyila a fákon. Engem talált. Véresre festi arcom, homlokom és mellemet. Milyen kárörömmel nézi a csegettüvirág, a farkasbogyó, a nagy repkény család, hogy a nyugvó nap sugár lándzsája belém törött! Ellenséges környezet. Megyek innét, hadd higgyék, hogy sebesülten eldőlök valamerre, és el nem árulhatom soha a környező galagonyabokor idylli titkát. Legyetek

nyugton, kedves virág-örök, ti közéték
Épialteszi szellem nem hozott!

Kilépek a tisztásra. Amint mögöttem
összecsapodnak az erdőszél galyai, teljes
biborfényben áll ott, a szemközti égen
a zárdaromok mögött a nyugvó nap,
mint egy, az ég szívében ütött nagy seb,
melyből ömlik a piros vér, ömlik, elbo-
ritva a fél világot.

Ezek hát a zárda romjai. Még áll-
nak a falak, még ott vannak az üres
czellák, a hangos folyósók, a mogorva
oszlopfejek, a kápolna falai, csakhogy
a templom menyezete lezuhant a földre,
áttörte az alanti sírbolt boldozatát s
reászakadt a halottakra. Igazi szeren-
csének lehet mondani, hogy meg voltak
halva, különben . . . De kiért rá ilyen-
kor Heinéra emlékezni, mikor előtte van
a megtestesült romanticismus?

Egy zárdarom, késő alkonayatkor, mi-
dön az új hold c-je, mint egy nagy
kard áll az égen, égre nyuló bérez
tetején, elhagyott erdő közepén, egye-
dül, némán, komoran.

Az alkonyat véres harmata hullik
minden faágra, ott függ, mint egy
piros csepp, minden galy, levél, lomb
hegyén, mintha le akarna cseppenni, s
mintha embervér volna, lassan-lassan
megfeketül. A zárda kertjében az el-
vadult gyümölcsfák, bedől a vízmeden-
czék s sarkaikból kifordult kőbálványok
mintha elhelyezkednének éjszakára. Va-
lahol egy kakuk olvassa a jövőndő
esztendőket a morzsolódó rom fejére, a
fák között csörögve fut valami kis ér,
mintha a fölkelő kísértetektől félve
bujnék minden habja a völgybe, itt
hagyván ezt az ember nem lakta, is-
tentől elhagyott helyet.

Ki lakik hát itt?

A halál. Azt beszélük, hogy innét
indul ki zivataros éjszakákon, mikor a
koromfekete erdő kuszált ágai korbá-
csolják egymást a szélben, s a nagy
örvények fekete torkába bele-belevi-
lágít egy sápadkék villámrongy s úgy
zizeg-zokog a szél a fák közt, s a zár-
darom baglyai kiáltanak éjfél: hu-hu!
hu-hu!

Akkor megindul kelepelő nagy pók-
lábaival, le-le billen kifegő-kaffogó
állkapcsa, rezeg megrepedt vállacsont-
ján a csorba kasza, penészes koponyá-
jára nyomja nagy sarjutollas csőszka-
lapját s baktat le az irtásnak s kaszál
. . . kaszál . . . amit csak előtalál. Reg-
gelre mind elvész, a kité az erdőben
talál a zivatar.

Ha! ha! Ki hiszi ezt a bolond mesét?

Nem igaz egy szava sem. Langymeleg,
holdvilágos estéken, ott zümmögnek a
röpködő fényes bogá kák, ott csiripel
a néma fák között a tücsök-chorus,
az éjjeli lepkék látogatóba járnak egyik
erdei virágról a másikra, lenn a völgy-
ségben zsong az „ávé Mária“ s az
erdők visszhangja utána mondja min-
den kondulását; a zárdaromok tetején
szövik-fonják a szellők az odaakadt

holdsugarakat, s a falakból kinőtt vi-
rágindák libegnek-lobognak, mint béke-
zászlók az örök nyugalom e tanyáján;
fölkelnek az erdők tünderei, repkény-
levelekkel megtűzött ruhácskáikban
puha, fehér lábacskaik alatt leborulnak
a gyüszüvirágok, szentjános bogargák
világítása mellett gyűlnek össze a bo-
koralj illatos csarnokában, körbe futnak,
kéz a kézben, körül tánczolnak, meg-
megszakadoz a sor, mint ezüst csen-
gettyű hangzik föl édesded kacagásuk,
lovagolnak az aranyoszöld bogarak
hátán, makkpácsban ringatóznak s vi-
rágok himporával hajigálják egymást . . .
Van akkor tündér-dáridó, bogárfutás,
virágmulatság, pókháló hinta és him-
porszórás.

Hát ezt a másik bohó mesét ki hiszi
el? Senki, de oly jól esnék elhinni,
százszorta jobban, mint azt a másikat.

A mint itt ülök a mohos kövön, szem-
közt a bedől a kriptával, besötétedik.
Lángvörös az ég, fekete a föld; mint-
ha a bérczen lassan-lassan egy feneket-
len, égszínü tengerbe merülnének, még
csak a Jakabhegy orma áll ki belőle
pirosan mint egy véres törzs, melynek
fejét leütötték. Éjszaka lesz. Lehajtott
fejem körül megnépesül az árnyék, a
megroskadt czella-ajtók rozsdás zára
csikorog, nyílik, fejekre huzott kámszá-
val lépnek ki a sötét barátok, kezökben
haragvörös viaszszövétnek s megindul
a szellemprozesszió a beroskadt kripta
körüli, közbe-közbe hörgő, ércztelen
hangon dörmög föl onnét alulról a „de
profundis“ s itt fönn hullámzó, mesz-
szesirő hangon felel rá az „In paradiso
deducant te angeli. . .“

Fönn a csillagos égen tépett fehér
felhőfoszlányok uszkálnak, mintha a
kiszertbarátok összetépett lelkei usz-
nának a holdfényes, hideg végtelenben.
Mintha onnét felülről is felelne valaki
a temetési dalra, mintha fényes könyűk
hullanának a viaszgyertyákra s egyet-
egyét serczegne a láng, a mint az ég
harmata beléhull, füstölög, elalszik,
nem hallatszik más, csak a tompa lép-
tek dübörgése és az elhaló „de pro-
fundis“ utolsó strófái.

Vissza, vissza a romantikus szellem-
világból a földre! szálljon el, mintegy
kakasszóra a lelkek világa, s ne ma-
radjon hátra semmi, csak a rom, pusztu-
lás és érczetlen kőfalak!

Néki indulok a hegyoldalnak a Zen-
gő felé, melynek szirtfokáról a leggyö-
nyörűbb kilátás nyílik a holdvilágos
messzeségre.

Kiálló gyökereken, mohos köveken,
vizmosásokon átbandukolva eljutok a
fokra. Mintha az éj nagy színházának
egyik legtündéribb látványossága fej-
lődne előttem.

Mint ezüsthamv fogja be a végtelen
mezőket a gyér holdsugár, egy ezüst-
tel habzó tenger, melyből sok apró
falú silhouettje kandikál ki valahol a
láthatáron egy álló víz tükre úgy ragyog,

mint egy a földön végig fektetett kard.
A völgyből egy kémény fehér füstje
egyenesen kavargó az égre a szellőtlen
levegőben, fönn elbokrosodva, mint egy
óriási fehér fa, melynek fényes felhő-
galyai vannak. Köröskörül titokzatos
hallgatás, ünnepélyes csönd, erdőn, bér-
czen, mezőn, a köd ezüst habjai
ragyogva usznak a mezőségen, csillag-
szemek néznek belé áhitattal, minde-
nütt templomi nyugalom, mintha isten
lelke lebegne a mezők fölött.

Ezeket pedig átálmodtam az illatter-
hes éjjeli levegőben és leirtam, hogy ha
majdan az ébredés napjai következnek,
legyen nekem is egy horgonyom, a
melybe kapaszkodván, elmondhassam
misperint volt egy idő, a mikor nekem
is voltak ábrándjaim.

A miket pedig leirtam, azokat láttam
is valójában. Csakhogy úgy értesd azt,
nyájas olvasó, hogy egy nagy szövöszék
volt előttem az egész természet, melyen
az én mesém számai a földön és égen
voltak megerősítve; fele fönn, másik
fele alant. A kettő közé szöttem azu-
tán az én fantáziám virágait, néha
szivem vérebe mártva a tollat, néha
lelkem fájdalmába; azért az uralkodó
szin benne: a piros és fekete . . .

Váradi Antal.

Távol vagyok . . .

Távol vagyok tetőled, jó anyám!
Oh e távollét fáj nekem nagyon . . .
Csak most tudom: mily kínzó gyötrellem,
Hogy nem csünghetek áldott kebleden,
S szent kezeidet nem csókolhatom.

Tudom, hogy most is gyakran könybe vész
Reám gondolva — örködő szemed;
S ha jó a rég várt csendes alkonyat,
A mely fiadnak enyhe nyugtót ad,
Elküldöm hozzád fáradt lelkemet.

Te átölelsz és karjaidba zársz,
S megcsendül újra jóságos szavad;
De nem soká tart, jó az ébredés,
Ez a kegyetlen, ez a zsarnok, és
Szétdúlja újra boldogságomat.

Morócz Jenő.

Rózsáligetben . . .

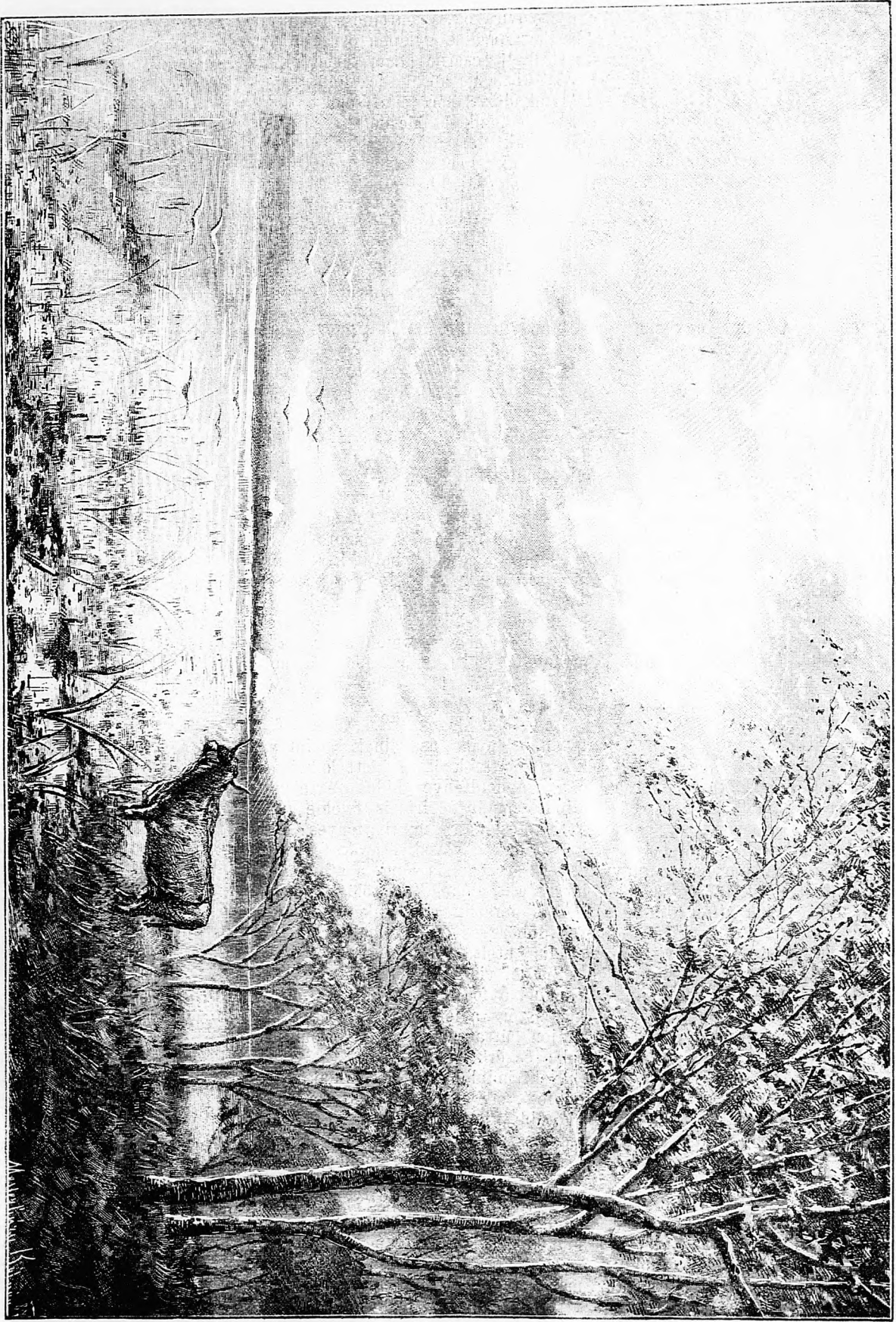
Jean Berthevay.

Rózsáligetben az ifju s a lány,
Csendes az est; andalgnak ők,
Langyos a lég, nap alkonyatán . . .
Oh! mi boldogok a szeretők!

Langyos a lég, nap alkonyatán . . .
Rózsa illata játszik velük,
Súg neki ifja, mosoly ajakán . . .
Oh! mi boldogok a szeretők!

Súg neki ifja, mosoly ajakán . . .
Csókra csók heviti szívök —
Rózsáligetben az ifju s a lány . . .
Oh! mi boldogok a szeretők!

A Balaton partján Mesterházy Kálmán rajza.

A nevelőnő.*)

Irta: Illés József.

I.

Hajdanában, danában, se nem Budán,
se nem a ködös Britaniában, hanem Ber-

*) Mutatvány a „Tanító Világ.” című könyvből. . . Megrendelhető Illés Józsefnél, Dohány utca 81.

gengóciában élt egyszer egy korán özvegyesre került hatalmas király, a kinek akkora volt a birodalma, hogy a villamos vasut se tudott a végére járni, kincse pedig annyi, hogy se szeri, se száma.

De lett volna bár még egyszer akkora a birodalma és kétszer annyi a sok drágalátos jószág a mi kincs számba megy: mind a temételen földi jó meg

se kottyant volna a királynál és nagy hijja lett volna az ő boldogságának, ha az Isten meg nem áldja egyetlen fiával, trónja örökösével, a ki már csöpördő félben arra végre tett hirnévre szert, hogy okosabb mint némelyik kispap.

Nagy gyönyörűségére szolgált a királynak a nagyreményű kis királyfi, de sajna aggodalomra is szolgáltatott okot, mert lett légyen a kis királyi akármilyen bölcs is, az emberségtudással ellenséges lábán állott. Tört, zúzott, tépett, rontott, bontott mindent, amihez hozzá fért, és ha valakinek kedve támadt valamelyest rendre utasítani, bizvást el lehetett rá készülvén hogy hála fejében valami repül feléje. Természetesen a kis apróság keze ügyéből.

Tény pedig az, hogy a hány valamire való tanító mester csak akadt nagy Bergengóciában, mind egy szálíg megfordult a királyi udvarban abból a célból, hogy Bimbót — így hívták a herceget — vadságából kivetkőztesse és egy füst alatt elkaparintsa azt a busás díjjatis, melyet a király jutalomkép kitűzött. Amde ez idő szerint egyetlen egy sem jelentkezett, a kinek kedvezett volna a szerencse, de igen is elég olyan, a ki Bimbó jóvoltából nem épkezláb távozott a királyi palotából.

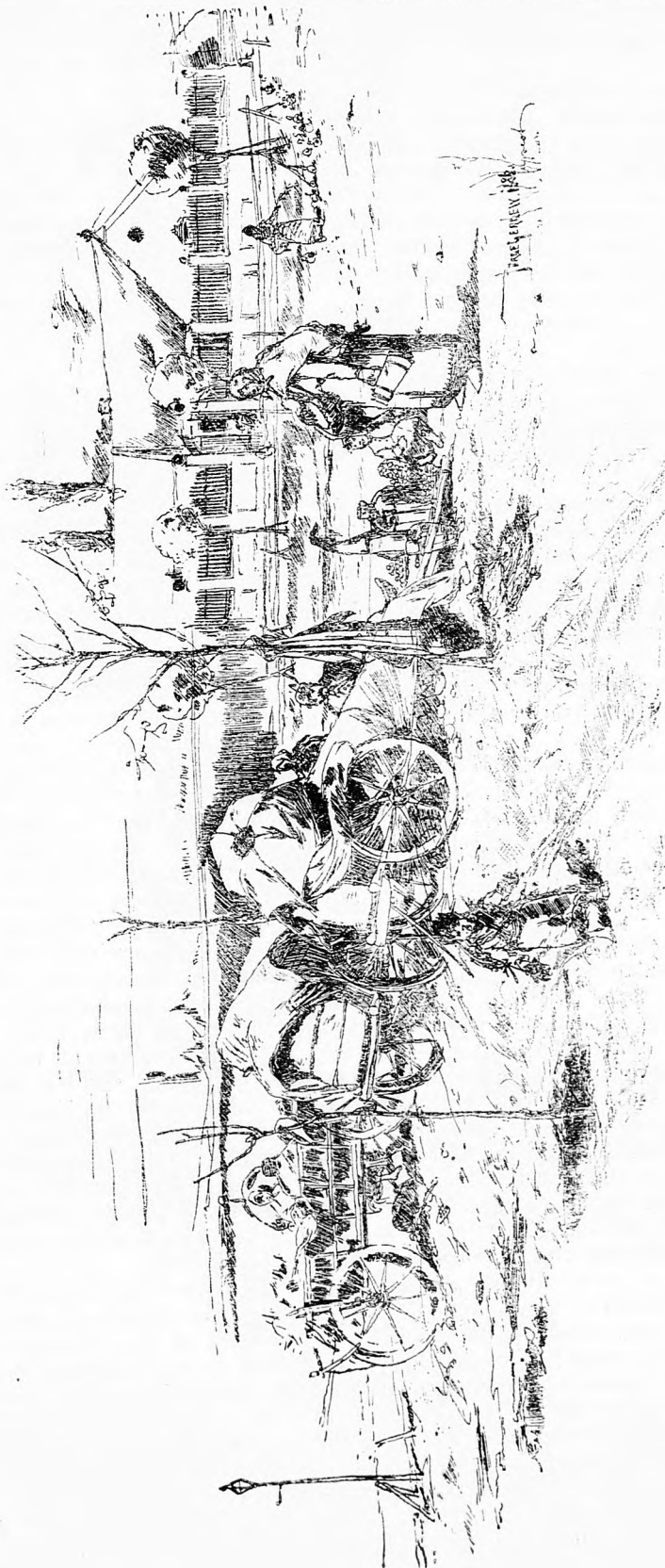
Nagy szeget ütött a királyfi illetén magaviselete nemcsak a koronás apának, hanem az udvari tanácsosnak Bumberdónak is fejébe, a kinek a jónapot-ját a király váltig olyanformán adta vissza, hogy mitevő legyünk? Addig a meddig csak győzte biztató szóval és tanácsos Bumberdó a királyt, egyszer azonban csak kifogyott a tanácsos ur a vizsgatálásból, következésképpen kicsöppent a király kegyelméből is elannyira, hogy egy kihallgatás alkalmával elcsapással fenyegetődött ő felsége, ha rögtön elő nem kerül az a tanító mester, a kinek elég esze, igyekezete van, szemébe nézni a nehéz feladatnak.

Bumberdó, a tanácsos, meghökkent és ép leboruló félben volt kegyelmet esedezni, midőn az ajtó megnyílt és hogyan, hogyan nem, fiatal leány lépett a terembe szerényen meghajtva magát a király előtt.

A király nagyot nézett tanácsosára, a tanácsos sem különben a királyra, azután felocsudva egy keveset a meglepetésből, kérdő tekintettel fordult mindketten a leány felé.

A leányon volt is nézni való elég. Szépséges voltának hamarjában árnyékát se tudom vetni és még kevésbé tudok számot adni arról, hogy a király és tanácsos miben gyönyörködtek inkább: szép csillogó szemében, rózsás arcában, formás természetben, vagy selyem fekete hajában-e?

A leányon is meglátszott, hogy foggott rajta valamelyest a zavar. Mindazonáltal ügyet se vetve reá, valjon kérdik-e, vagy sem, elmondta, hogy Kalaminkának hívják, okl. néptanító

Falusi piacz. Pörge Gergely tollrajza után.

és hogy Bimbó herceg nevelésével szolgálni óhajtja a hazát és a királyt.

Nagyon tetszett a királynak az egyszerű cicomátlan beszéd, rá vallott a folytonos bólingatás, mellyel azt kísérte. A tanácsost pedig fogva tartotta valami. Valami, a miből a király ismételt nógatására, hogy feleljen, tudott csak úgy, a hogy kibontakozni.

Azután hivatalos nagy képüsködéssel megszólalt.

— Király ő felsége készséggel elfogadja a följánlott szolgálatot és hajlandó próbaképen a herceg ő fensége neveltetését tanítónőre bízni. Ámde a nehéz földattal nehéz föltételek is járnak. (S most hamarosan kieszett valamit az ármányos.) Annak a tanítónőnek, a ki nagy Bergengócia trónörökösét oktatni kívánja, istennek tetsző áldozat fejében vértéznie kell magát minden földi hívság ellen, mellőznie kell minden szórakozást, kerülnie kell különösen a férfi szemét és elfojtania kell a sziv minden néven nevezendő vágyát, ha egyébre is ösztökélne, mint ájtatosságra és a növendék iránti szeretetre.

Bumberdó nagyot lélezett — szakasztottan úgy, mint mikor egy szuszra mondja el valaki a mondókáját, a király pedig — mint rendesen — bólingatott, jeléül annak, hogy szórol, szórol ugyanazt vallja, a mit a tanácsos. Kalaminkának sem levén semmi ellenvetése, a belépő udvarmester parancsot kapott, hogy a kisasszonyt haladéktalanul vezesse a herceghez.

II.

Sok termen, folyosón keresztül kasul végre egy nagy szárnyas ajtóhoz értek, Kalaminka kísérelve jelentős „tessék”-kel rámutatott. Tétovázás nélkül nyitott be a nevelőnő, midőn azonban a szobába lépett, az iszonyu rendetlenség láttára egy keveset meghökkent. Ablakok, drága edények darabokra törve, festmények a földön összetiporva, butorok összevissza karczolván, könyvekből a lapok szerte széjjel heverték a földön.

A „gazda” ép bukfczeket hányt a drága szőnyegű diványon. Hogy azonban Kalaminkát meglátta, egy hatalmas ugrással az ágy alá termett és onnan fenyegetődzött valami furkósbot félével a feléje közeledőre.

Mert Kalaminka nem hátrált. Kezeit tapsra emelve, így szólt:

— Pompás ugrás volt, hercegem! Becsületére válik akármelyik vitéz generálisnak is! Fogadni mernék azonban, hogy a kertí virágkerítést nem tudja átugorni.

— Nem-e, szólt a kis vadság előbbre csuszva az ágy alul.

— Nem bizony!

— Jó hát fogadjunk! De ha én leszek a nyertes, rád mérem ezt a botot.

— Ah! És ha én nyerem meg a fogadást?

— Akkor . . . akkor én dühös le-

szek és kupán doblak valami kövel, — válaszolt Bimbó és egyszerűen ott termett Kalaminka mellett.

Csepp volt az istenadta. A földből is alig látszott ki. Félig meddig ellepte sűrű fekete göndör haja magas homlokát, csókolni való piczi ajka mosolyra állt, de két villogó szeméből mintha ezer apró ördög kukucsált volna a szemlélőre.

— Menjünk, én majd vezetek! Így szólt, derekasan megrántva a nevelőnő kezeit, a ki alig tudott betelni nézésével.

— Igen kedvesem.

És megindultak. Bimbó előre rohant, Kalaminka utána igyekezett, de csak nagy ügygyel bajjal tudta nyomon követni.

— Itt vagyunk! — szólt Bimbó, berántva Kalaminka mögött a kertí vasajtót. Melyik kerítést ugorjam hát át?

Kalaminka gyorsan határozott.

— Ezt, — válaszolt meg jelölve a szemközt levőt.

— Előbb azonban olvasok: egy, kettő, három. A háromra szalad és ha szerencsésen átugrotta, a hoppot majd ketten mondjuk. Figyeljen fenség! Egy, kettő, három!

Bimbó ugyancsak derekasan neki iramadott, de közvetlen a czél előtt valamelyik kinyuló indában megakadt és végig bukott a földön. A maga kis emberségéből bizony öreg bajjal tudott volna föltápaszkodni.

Kalaminka oda sietett, ölébe kapta és miután meggyőződött, hogy kár nem esett benne, piruló arcját össze-vissza csókolta.

— Megütötte magát kedves?

— Nem! — szólt Bimbó és hirtelen kibontakozott Kalaminka ölelő karjaiból. — Katona dolog, oda se neki! — (Meglátszott pedig rajta, hogy szörnyen rösteli a történetet.) — De azért a vakmerő indáért — folytatá nekihevülve — meg fognak lakolni a virágok!

Mert valahány a kertben van, mind kifogom tépni tövestül, gyökerestül, még pedig azonnal!

Bimbó neki gyürkőzött.

— Nagyon bölcsen cselekszik a herceg — szólt Kalaminka helybenhagyólag — ámde még is, mielőtt hozzá látna a pusztításhoz, engedje meg, hogy mesét mondjak a virágokról. Megengedi?

— Nem engedem meg!

— És miért nem?

— Mert nem vagyok barátja a meséknek — szólt a kis „öreg” csak amugy félvállról.

— A szép mesének sem?

— Szép mese? Van hát mesében szép is? Unalmas mesét hallottam eleget, de szépet egyetlen egyet sem. A te meséd is csak olyan, mint a többi, azért ha kedvemet keresed, hallgass!

— Hallgatni fogok! Hej pedig a virág meséje olyan kedves mint a muzsika legkedvesebb hangja, édesebb a mazsola

szöllőnél és csecsebb mint annak a pillének tarka-barka szárnya. Hol volt, hol nem volt. . . .

Akárhogy szabadott Bimbó, Kalaminka még is csak hozzá fogott a meséhez és beszédes ajkáról folyt a sok mézes-mázos szó, melyeket csengő fölbemászó hangja lassan, lassan behizelgett oda, a hová szánva voltak, szánalmat, részvétet, helytel közel örömet és vidám hangulatot keltve a kis hallgatóban, a ki a mese végével nem csak hogy megkegyelmezett a virágoknak, hanem Kalaminkát se átállotta egy kis unszólásra megcsókolni.

— Ha nem meséltél volna olyan szépet — szólt egy kis vártatra — bizony én valamennyi virágnak kitekertem volna a nyakát, és ha nem volna olyan gyönyörűséges eper ajkad, meg nem csókoltalak volna. Jerünk apához, bemutatlak!

Kis kacsójával megragadta a nevelőnő kezét és szemérmesen lesütve szemét, kérdezé:

— Szeretsz?

— Nagyon, kedvesem!

A palotabeliek nagy álmélkodására Bimbó nyugodtan lépdelt Kalaminka mellett végig az udvaron.

III.

Nem tudom, de gondolom, hogy Bumberdó kellenél mélyebben talált belepillantani a nevelőnő szép fekete szemébe, és egy keveset mintha gyanakodnam is, hogy az a melegében kifundált és Kalaminkát kötelező tilalomvalójában nem arra volt szánva, hogy a nevelés üdvös voltát eredményezze, hanem mintha a tanácsos ur nagy bölcsen már jó előre elejét akarta volna venni holmi vetélytárs kellenlenségeinek.

Erre vall, hogy Bumberdó — noha semmi számba vehető oknak még csak az árnyéka sem volt — váltig azt erősítgette a király előtt, hogy a nevelőnőt mindenképpen rejtteni kell az udvar kandi szeméi elől mindaddig, míg a királyfi magaviselete teljesen meg nem nyugtatja a királyt és környezetét.

A királyra ragadt valami a meséből, de végre is a minden alap nélküli aggodalom oly gyakori ismétlése Bumberdó részéről csorbát ütött a tilalommal szemben eddig tanusított komolyságán és napról, napra engedett abból az éber figyelemből, mellyel külömben Kalaminka működésének minden egyes mozzanatát kísérni szokta.

Mindazonáltal lépten nyomon tapasztalva Bimbó javulását, csordultig megtelt a szive az apai örömmel és vele együtt örült az egész ország. Mert széles nagy Bergengóciában hire járt a szép nevelőnőnek, a ki rövid idő alatt „kikergette az ördögöt” a kis királyfíból s istennek tetsző magaviseletével megszabadította mindörökké a gonosztól.

Tudta mindenki, hogy a király öröme és megelégedése nyilvánul ama tényben

is, hogy eltörülte az adót, végrehajtást és más egyéb istencsapást és a hány áldás van imádságban, mind annak a fejére szabadult, a ki a nagy boldogság szerzőjeként szerepelt apró, öreg előtt egyaránt.

Igaz is, hogy Bimbót akárcsak ha kicserélték volna; nyájas kedves kis emberke vált belőle. Szavában, tettében egyaránt nyilvánult a jó nevelés hatása és mint gyermek az édes anyjához, oly benső tisztelettel ragaszkodott Kalaminkához.

Világos, hogy ezt a világra szóló változást nem egészen „az istennek tetsző magaviselet” idézte elő, hanem részben az, hogy Kalaminka reggeltől estig vele foglalkozott, mesélt, játszott, énekelt, okkal móddal intette, édesgette, dicsérte, fedte; szóval leereszkedett a gyermekhez, megnyerte szívét, lelkét és türelemmel nyeste le róla egyenkint a sok vad hajtást.

Délutánonkint rendesen sétálni vezetete a kastély előtti parkban, később bejárták a távolabbi ligeteket is és Kalaminkának bő alkalma volt elmondani egyet és mást a természet rengeteg tárházából a kíváncsi és ugyancsak szorgalmasan kérdezősködő Bimbónak.

IV.

Ilyen kirándulás alkalmával nevelőnő és növendék egy ízben kissé távolabb mentek, mint rendesen. Hogy Bimbó valami nagyon el ne fáradjon, visszatérés előtt pihenőre készítette őt Kalaminka, egy terebélyes fát jelölve ki, melynek árnyékában csakhamar le is telepedtek.

Amde Bimbó sokkal elevenebb volt, sem hogy egy kevés gyaloglást meg-sínylett volna! Még jóformán a helye sem melegegett meg a fa alatt, már is engedelmet kért Kalaminktól, hogy lep-kék után fúthasson. Kalaminka engedett, jónak találta azonban figyelemmel ki-sérni a kis lepkevadászt.

Szép nyári délután volt. A nap teljes fenségében pompázott és arany sugarai révén mintha milliónyi apró csillag vil-logott volna szerte széjjel a levegőben. A ki ilyenkor merőn tekint a nagy semmisségbe és oda sem hederít a pajkos szellőre, mely az erdei madarak énekével altató dalként zsong-bong a fül körül, csakhamar bele merül abba az állapotba, melyről azt szokás mondani: éb en álmodás.

Rabja lett Kalaminka is! Akárhogy küzködött vele! Nyitott szemmel bár, csak az álom csalóka képeit látta maga körül és tehetetlenül bámult Bimbó után, a kit egy fekete kaputos, vörös bajszu uri ember csalogatott a gyalog-uton. Mire felocsudott, rémülve tapasztalta, hogy a meddig a szem ellát a hang elhat, a királyfinak se hirt, se pora.

V.

Kalaminka izgatott lett és hamarjában azt sem tudta, mitévő legyen! Tépelő-

dött, a vádak sokadalmával illetve ön-magát és egyre másra idézte föl kép-zeletében a szerencsétlenségek egész sorozatát, melyek felügyelet nélkül való gyermekeknek valaha osztályrészül ju-tottak.

Elcsüggedett! A remény halvány sugara, hogy Bimbót talán meg is leli, ha utána jár, csak félig meddig oszlatta el a borut, mely lelke körül képződött.

Némi habozás után végre ingadozó léptekkel mintegy ösztönszerűleg arra a gyalogösvényre vezetett. Szivszorongva haladott a zöld vetések közt keskeny szalagként húzódó uton, két szemét majd hogy ki nem nézte folytonosan hangoztatva a királyfi nevét, de Bim-bónak bizony még csak az árnyékát se lelte.

Kétségbeesett. És egyéb se telvén tőle, keserves sirásra fakadt.

VI.

A malom árok partján csipetnyi hor-gonyával épp abban a perczen rántott ki Bumberdó kis fickándozó halat a a királyfi nagy gyönyörűségére, midőn Kalaminka éles sikoltással a hely színére ért. Bimbó egyszerre csak azou vette magát észre, hogy a nevelőnő karjaiban van, a ki csókkal, könnyel áztatja piros pozgás arcát, de távolról sem látszott fogalma lenni, minő nagy aggodalmat szerzett az ő kedves „Minka” néni-jének.

Midőn azonban meglátta Kalaminka könyező szemét, csak nagy nehezen tudta viszszafojtani a sirást és oda si-mulva hozzá így szólt:

— Ha Minka néni sir, én is sírok. És ha megtudom, ki volt az a ki bántotta, majd bevádolom kedves apánál, hadd érje utól a büntetés. Látja kedves Minka néni, ha én mellette vagyok, még a haja szála sem görbül meg, mihelyt azonban egy perczre távozom, kész a baj.

Bumberdót is meglepte Kalaminka rendkívüli felindulása; (bár magában nagy meglepéssel konstataulta, hogy ilyen sugárzó szép még nem volt soha) de csakhamar fölismerve e helyzet mi-voltát, bünbánó arczal így adta meg a módját:

— A bünös én vagyok. Ha valakinek lakolnia kell, engem illet a büntetés. Különben — folytatá mosolylyal — a kisasszony nyugalma kedvéért megjegy-zem, hogy ő fensége jó társaságban volt és kitünően mulatott.

— A jó társaság és a jó mulatás megnyugtatósnak nagyon is kevés azzal az eshetőséggel szemben, melynek a herczeg kitéve volt, — viszonzá Kala-minka egy kissé izgatottan.

— Az én felügyeletem mellett? — kérdé a tanácsos meglepetve.

— Nem, hanem a midőn egyedül tá-vozott.

— Téved kisasszony! A herczeg egy tapodtat se ment egyedül.

— Hanem?

— Velem! Én pedig a kisasszony engedelmeivel vezettem el.

— Az én engedelmemmel?

— Igen, igen — erősíté a tanácsos.

— Én kértem a he czeget és a kisasz-szony bölintott, amit nem magyarázhat-tam másra, mint hogy beleegyeznek.

— Nem lehet!

— Akkor vagy én aludtam, vagy a kisasszony . . . No, de mindegy, — folytatá Bumberdó — akár hogy volt is! A mi megtörtént, megtörtént és részemről szívesen magamra vállalom a dolog minden következményét.

Kalaminkát bántotta ez a kijelentés és büszkén adta vissza a szót:

— Köszönöm tanácsos ur a szíves-séget, de a magam hanyagságáért magam óhajtok helyt állni. Fenség — folytata talpra állitva a mindeddig karján ka-limpázó Bimbót, — köszönjön szépen a tanácsos urnak és azután haza felé megyünk.

— Gyalogszerrel? — Az est hűvös, ő fensége fáradt . . . engedje meg, hogy kocsimat rendelkezésére bocsájtjam.

Bumberdó fütttyentett és csakhamar gyönyörű szép fogat robogott a malom elé.

Kalaminka habozott, valjon elfogadja-e a tanácsos szívesességét; de Bimbóra való tekintettel, a kinek az álom és a csipős levegő szemlátomást kelletlenke-dett, nem utasította vissza a felajánlott kocsit. Egyszerű fejbőlintással viszonzva az előtte hajlangó Bumberdó üdvözlét, elhajtattott.

Bumberdó sokáig nézett a távozók után, de a nagy igyekezetben ügyet se vetett a háta mögött környező vesze-delemre. Éppen követni akarta a kanya-rodó kocsit még egy utolsó pillantással, midőn hirtelen hátra lépve, éktelen ordítással bukott hanyatt a malom vi-zébe.

(Folyt. köv.)

Erdő szélen . . .

Erdőszélen zugó patak mellett
Bús szívemmel egyedül kesergek;
Bánatomat hol csak kinevetnék:
Emberek közt én mit is keresnék . . . ?

Sohajomra: bölint a falombja;
Zugó patak: könnyeim' felfogja.
S köny és sohaj — nem gunyolva, szánva —
Vész el — hah, csak szívem marad fájva . . . !

Hullj azért csak szemem sűrű könnye!
Ugy sincs többé a ki letörölne;
És nincs a ki ajkim panaszára —
Felelne más, mint egy kis madárka

Ez is elég ily boldogtalannak,
Kinek a föld már vigaszt sem adhat . . .
— Oh természet! megnyugóvást, enyhet
Nyujthat e más, ha nem a te kebled . . . ?

Biró Pál.

A krajnai nép.

Irta: Gúta József.

Nincs az egész Osztrák-monarchiában más oly hű és odaadó nép, mint a krajnai, mely annyira ragaszkodnék uralkodójához, Istenéhez és vallásához, mint éppen ez a szláv-törzs. Ezt már az által is nyilvánítja, hogy ünnepeit roppant czeremoniával és külső pompával tartja. A télnek első nagy ünnepélye nála: a szent Miklós nap, mely ünnep kivált a gyermekeket érdekli. A gyermekek ugyan reszketnek a legények előtt, kik különféle furcsábbnál furcsább öltözetbe vannak bujva, az arczon fekete lárvával és a fején birka vagy marha szarvakkal feldisztatva, lánczokat csörtetve kérdeznek mindenféle bolondos dolgokat a kicsinyektől, kik természetesen félelmükben nem igen tudnak ezen kérdésekre megfelelni, de mégis örülnek magukban, mert a „Nicolo“ rendszeren szokott sok czukerlit, sapkákat, kendőket, figéket stb. hozni, miért is a gyermekek az nap este az ablak rá-májára csizmaikat ki szokták tenni, melyek reggelre mindenféle ajándékkal telnek meg. Másik nagy ünnep náluk a karácsony. Ilyenkor nem szoktak ajándékokat osztogatni. A karácsonyi ünnep három részből áll: u. m.: decz. 25-ből, január 1-ből és január 6-ikából, melyek majdnem egyformán lesznek megünnepelve. A karácsony előtti estén megy a házigazda összes helyiségein keresztül imádkozva és füstölve azokat, a háziasszony pedig szentelt vízzel hinti be őket. A lakószoba egyik szögletében van felfüggesztve a kereszttel, mely előtt a háznép egy olvasót mond el, s csak ezután nyul a vacsorához. A fehérre terített asztalon van három ujonnan süttött kenyér, az egyik rozsliszttől, a másik tatarakából, a harmadik buzalisztból, melyek a három főünnepen külön-külön lesznek elfogyasztva, az utolsó csak három király napján.

A krajnaiaknak azonban husvét a legnagyobb ünnepük. Ilyenkor az egész ház alapos tisztításnak lesz alávetve, de sőt a kinek az anyagi helyzete megengedi, újból kimeszelik vagy befestetik a szobákat. A husvét előtti szombaton minden háziasszony iparkodik a templom melletti megszentelt tüzhelyről egy pár tüzes üszköt haza vinni, hogy azoktól meggyújtott tűzön a kalácsokat megsüthesse; mert ott még a legszegényebbik is legalább egy darab kalácsot és egy darab hust küld beszentelni, addig a krajnaiak nem esznek mást semmit sem. A gazdagabbak egész kosarakban küldik a dió-, mák- és turós kalácsokat, báránypesenyét, sonkát, tojást, kolbászt, fekete retket s tormát beszentelésre, s ezt fogyasztják aztán az ünnepek alatt.

Népiünnepélyek alkalmával a krajnai szereti a lármát. Mindenki roppantul lármázik. Névnep előtti estén az ifjuság

összegyűl az illető ablaka alatt, s nagy macska-zenét improvizálnak neki. Az ünnepelt rendszeren egy kanna vízzel szokta magát megköszönni, melyet a lármázókra önt; néha azonban sikerül a lurkóknak a házban levő vizet már előre lefoglalni és akkor az ünnepelt tartozik magát borral kiváltani.

Nagyon eredetiek ott azok a szokások is, melyek a menyegző alkalmával előfordulnak. A házasodni készülő legény, ha már magának valakit kiszemelt, ő maga nem megy oda először, hanem az első lépéseket vagy szülei vagy idősebb testvérei teszik meg, kiknek az a feladatuk, hogy a leány hajlamáról tudakozóljanak és egyszersmind puhatolják ki, hogy mennyi hozományt kap a jövődöbéli menyasszony. Ha ezek a dolgok már rendbe vannak hozva, csak akkor megy a házasulandó legény a leányos házba, de most sem egyedül, hanem egy bizalmi férfiúval. Ez rendszeren szerdán vagy szombati napon történik és akkor a legény a dolgot teljesen rendbe hozza. A következő hét valamelyik napján elmennek aztán a jegyesek a plébánoshoz, a többi szükséges lépéseket azonban a vőlegény átruházza másokra; azért e czélból választ magának a vőlegény két vőfélyt, a menyasszony pedig két koszorus leányt, s mindegyik egy-egy hívogatót. Ezek aztán szalagokkal és virágokkal feldisztatva járnak házról házra, faluról falura a menyegzőre hívni, mindenféle tréfás beszédekkel rögtönözve. Nagy mozgás van különösen a menyegző napján a vőlegény házában és háza előtt. Sok kocsi áll ott felpántlikazott lovakkal, melyek roppantul nyugtalanok a sok csengetyű csengésétől, az ostorok csattanásától és a pisztolyok durranásától. A reggelizés után aztán elmegy az egész násznép a hívogatóvezetése mellett a menyasszony házához. Azonban a házat erősen bezárva találják és csak hosszú kopogtatás után hallatszik egy mély hang a ház belsejéből, a ki kérdezi: ki az, ki van itt, mit akar? A vezető feleletére, hogy jó emberek vannak itt, kik szép virágot, jó báránycsontot keresnek, kinyílik a kapunak az egyik fele és a házigazda most előlép és hosszú beszédet folytat a násznép vezetőjével. Még végre meg-egyeznek és bevonulnak a házba, de előbb a házigazda egy vénasszonyt mutat a násznépnek kijelentve, hogy neki más virága nincs; természetesen erre megkezdődik a valódi menyasszony keresése, kit valamely szögletben meg is találnak, s aztán nagy triumpffal elindulnak a templomba. Az esküvő után visszatérnek a menyasszony házába, hol nemsokára ebédhez ülnek. Eleinte csak közömbös dolgokról beszélnek, de mikor a bor már megtette hatását, akkor kezdődnek a toaszatok és a bizalmi férfiú felszólítására a pénzgyűjtés a menyasszony és a zenészek számára. Ebéd

után foly a táncz és ének egészen a késő estéig. Másnap megint összejön a násznép újból s folytatják az előbbi dinom-dánomot, néha ez a lakmározás négy-öt napig is eltart folytonos éneklés, ivás, evés és tánczolás mellett.

De a mily vig természetű és mulatni szerető a krajnai nép az egyes ünnepélyek alkalmával, ép oly szorgalmas és tevékeny a mindennapi életben. A gyermekek már 5 vagy 6 éves korukban őrzik a nyáját, s a mint idősebbek lesznek, annál inkább belevonatnak a komoly munkába. A krajnai nép ipara messze földön ismeretes; ők készítik a legjobb szitákat és faportékákat. Az országban maga az iparos viszi cladásra az árukat s felette mulatságos jelenet az, mikor az ember messziről pillantja meg a krajnai iparost, a mint hátán magasra felrakva viszi a különféle áru-neműeket.

A kereskedelem és az ipar fejlődésével Krajnában is történtek némi újítások a szokásokat, erkölcsöket és a házi életet illetőleg; de a térdig érő bőrnadrág, a csóalaku csizma, a czombig érő felsőkabát, a sok gombu mellény, a juhaszbunda és a sajátságos alakú sapka soha sem hiányoznak egy valódi krajnabelinél.

Képtalány.

SZÁMREJTVÉNY.

SZÁSZ GYULÁTÓL.

- 22, 23, 46, 26, 4, 13, 17. Drágakő.
25, 14, 43, 35, 9. Hires angol költő volt.
45, 30, 43, 42, 10, 27, 5, 2, 1. Francia város
29, 21, 11, 12, 33. Magyar megye.
28, 6, 8, 15, 39, 38, 32, 30. Női név.
24, 5, 44, 36, 48. Légnemű test.
20, 49, 31, 19. Karavánáll nélkülözhetlen.
16, 7, 37, 3, 41, 47. Férfi név.
18, 30, 28, 40. Halálunk után ez takar.
34. Egy betű az ábécze végéről.
1—49. Kölcsey egy mondása.

A mult számban közölt talányok megfejtése:

A képtalányé:

Adakozzunk a mentő-egyesületnek.

A Számrejtvényé:

Hol a bizalom hiányzik, ott a szerelem koszorujának hiányzik a legszebb virága.